

MAJD AZ INDIÁNVEZÉR MEGMONDJA!

Prof. dr. Kajtár Pál, a Pécsi Tudományegyetem Általános Orvostudományi Kar Gyermecklinika Onko-hematológiai Osztály emeritus professzora ma már nem vesz részt a gyógyításban, azt mondja, megtisztelő, ha tanácsért fordulnak hozzá, de ez egyre kevesebbszer fordul elő. A fiatalok átvették a stafétabotot, és ez így van rendben. A leukémiás vagy tumoros gyerekek kezelését akkor kezdte, amikor az még nem sok sikerrel kecsegtetett. Az ő munkájának is köszönhető, hogy ezek a gyerekek manapság javarészt meggyógyulnak. Nyugdíjasként teniszeznek, fest, és talán még egy zongorát is vesz egyszer, hogy újra a billentyűkhöz üljön.

Egy korábbi interjú végén Albert Camus-t idézte, aki A pestis című könyve végén azt írja: „Ha az ember nem lehet szent, legalább legyen orvos, ha segíteni akar.” Az idézet talán nem pontos, de valóban nagyon szép.

Mostanában megint elolvastam a Pestist, és az utolsó fejezetben több gyönyörű rész van, de tényleg ez a legszebb.

Az emberek többsége nem lehet szent, viszont orvos sem lesz. Gyakrabban, ha orvos családból származik.

Mondhatjuk, hogy orvos családból származom. Igaz, állatorvos családból. Édesapám hivatása volt ez, bár eredetileg másfelé indult az élete.

Merrefelé?

1899-ben születtem, Csíkszeredában járt gimnáziumba. Utolsó éves volt a háború idején, sőt épp csak volt még idő letenniük egy hadiértségit, aztán elvitték, és pilótának képezték ki.

Repült is?

Nem, csak kiképzést kapott. Benne volt a Székely Hadosztályban, ám amikor hazament, Székelyföld már Románia volt, neki pedig be kellett volna vonulnia a román hadseregbe, ezért megszökött. Tamási Áron eggyel fölötte járt, együtt menekültek. Aztán elkapták és börtönbe csukták őket, apámat meg is verték, végül elengedték. Magyarországra jött, tulajdonképpen orvos akart lenni, de a haverjai állatorvosira igyekeztek, ment velük. Jól tanult, kapott ösztöndíjat is. Állatorvos lett tehát.

Hol kezdte a munkát?

Nagyatádon. Egyébként ott ismerte meg édesanyámat is, aki magyar-történelem-nyelvészet szakon végzett. Különleges volt abból a szempontból, hogy akkoriban a lányok még kevesebben mentek egyetemre. A világhírű nyelvészprofesszornak, Gombocz Zoltánnak ő volt a kedvence. A professzor úr megígértette vele, hogy lesz doktorija, de, mert egymás után születtek a gyerekei, így mi lettünk az ő „doktorija”. Az ígéretét nem tudta beváltani, ezért még sokáig volt egy kis lelkiismeret-furdalása.

Hány testvére van?

Kaposváron születtem, hatgyermekes családban, én voltam az ötödik.

A fentiekből úgy tűnik, a családban komoly érték volt a tudás.

Igen, ezért mindannyian diplomát szereztünk. Az egyik bátyám, Kajtár Márton például jó nevű kémikusprofesszor lett, a középiskolai kémiaoktatás megreformálója.

Jó körülmények között éltek?

Nem voltunk gazdagok, viszont vallásosak voltunk, és ez sokaknak nem tetszett. Amikor elmentünk anyámmal a templomba, a környékeliek azt hitték, felvonulás van.

A vallásos családi környezet sok hátrányt okozott?

Okozott hátrányokat, valóban. Vallásos nevelést kaptunk, de nekem a vallással kapcsolatban vannak kételyeim, fenntartásaim. Nem a hittel, inkább a hitélettel. 1959-ben harmadikos gimnazista voltam Kaposváron, amikor anyám megtudta, hogy be lehet iratkozni hittanra. Elment a gimnáziumba, az volt a szándéka, hogy beirat, de az igazgató le akarta beszélni. Azt mondta neki, hagyja, mert úgysem jelentkezik senki. Mire édesanyám azt válaszolta, hogy rendben van, viszont akkor ne írják ki. Az igazgató szabadkozott, hogy ki kell írnia, mert hiszen vallásszabadság van, mire édesanyám úgy zárta le a beszélgetést: „Akkor viszont nekem lelkiismereti kötelességem, hogy a fiamat beirassam.”

Megtette?

Meg. Így az évzárón nem olvasták fel a nevemet, nem kaptam díszkönyvet sem, mintha nem is léteznék. Azért az igazgató az ünnepség után gratulált anyámnak...

Tanult zongorázni is.

Akkoriban a családban mindenki zenélt, a húgom egyenesen zongoratanárnő lett. Nekem rossz hallásom volt, nem szerettem a szolfézst sem, de azért jártam négy vagy öt évig zeneiskolába. Aztán abbahagytam, és már csak otthon zongoráztam a magam szórakoztatására. Amikor nyugdíjba mentem, szerettem volna venni egy elektromos zongorát, de erre még nem került sor. Pedig a mai napig szeretem például a jazzt. Bill Evans zongora- vagy John Coltrane szaxofonjátékát. Amikor egyszer Svájcba utazhattam tanulmányútra, volt ott egy barátom, szintén nagy jazzrajongó. Izgatottan kérdeztem tőle, mi van meg neki John Coltrane-től. Azt mondta: minden. Kicsit irigyeltem.

Sajnálja, hogy abbahagyta a zongoratanulást?

Egyszer egyetemista koromban Csorba Simon László festőművész barátomnak rendeztünk egy kiállítást. A megnyitó előtt leültem az ott lévő hangszerhez, és játszani kezdtem. Egyszer csak megjelent dr. Grastyán Endre professzorom, a neves idegfiziológus, leült mellém, és együtt zongoráztunk. Ezek a szép élmények. A rögtönzések, a találkozások, a zenében fellelhető játékoság. A többi mindegy.

Mi szeretett volna lenni?

Először zsoké.

Ennyi tudományt és kultúrát rejtő családban ez elég meglepő választás.

Engem rendkívüli módon izgatott a ló. Gyermekkoromban nagyon sok lovat rajzoltam. Amikor pedig apámat elhívták a beteg lovakhoz, mentem vele. Volt egy autónk, azzal siettünk, ha baj volt... már amikor a kocsi elindult. Merthogy az volt a neve, hogy „Bekő Tóni”... Reggelente a bátyáim tolták be.

Biztosan sokat lovagolt.

Nemigen lovagoltam, inkább csak lovas kocsit hajthattam néha. Talán a vidéki nyaralásaim során lovagolhattam olykor. Egyszer felülhettem szőrén a szomszéd szelíd lovára is. De az meg arra ment, amerre akart. Megizzadtam, lecsúsztam róla, lepottyantam a homokba, úgyhogy letettem a lovaglásról.

Mi volt a következő terv?

Édesapám nyomán állatorvos szerettem volna lenni, később vonzott a gyermekorvosi hivatás. Először a gyermekpszichiáter munkája. Közvetlenül az érettségi után, 1961-ben felvettek az orvosi egyetemre, a már említett dr. Grastyán Endre professzor mellett neurofiziológiával foglalkoztam, de a tudományos pálya helyett végül gyermekorvos lettem, és egyáltalán nem bántam meg.

A gyermekorvoslás területe nem tűnik túlságosan nehéz terepnek egy kezdő számára?

Mondhatjuk, de szépnek is tűnik. Sokszínű, gazdag terület. Tudtam persze, hogy nehéz, mert a gyerek például nem tudja jól elmondani, hogy mi a baja, de eszembe jutott édesapám, aki állatorvosként hasonló helyzetben volt, mert az állat ugyan-

csak nem tudja elmondani, mi a baja. Amikor ez szóba került köztünk, akkor apám mindig azt mondta, hogy az állat tényleg nem tudja elmondani a baját, igaz, de nem is csap be. A gyerek is csak nagyon ritkán színlel, egy bizonyos orvosi tapasztalat birtokában pedig már a jelzéseiből meg lehet tudni sok mindent.

Hogyan emlékszik az egyetemi évekre?

Nagyszerű időszak volt, kitűnő tanáraink voltak, meg kell említenem dr. Szentágothai János, dr. Kerpel-Fronius Ödön, dr. Lissák Kálmán, vagy dr. Grastyán Endre nevét.

Hol kezdett dolgozni?

Amikor ötödéves lettem az egyetemen, hívtak a pécsi gyermekklinikára, már beszéltem is dr. Kerpel-Fronius Ödönnel, az intézmény vezetőjével, amikor kiderült, hogy mégiscsak Kaposvárra, a szülővárosomba kell mennem belgyógyásznak. Akkoriban irányított módon működött ez, az állásokat központilag osztották el. Bár sajnáltam a pécsi lehetőséget, a kaposvári állásnak bizonyos fokig mégiscsak örültem, mert ismerős volt a város és a kórház is, ahol kitűnő társaság fogadott. Az viszont érdekes volt, hogy végül lényegében helyettesítési feladatokat kellett ellátnom a környező kisebb városokban, falvakban: Gyékényesen, Porrogszentkirályon, Barcsan, Nagyatádon.

Más világ...

Kicsit ijesztő is volt ez elsőre. Eleinte nem mertem elaludni, hátha jön egy értesítés, hogy valakihez mennem kell.

Idegen volt a falusi környezet?

Nem, mert ismertem és imádtam a falut. Gyöngyössi Imre filmrendező édesapja falusi körzeti orvos volt, családi barátságban voltunk velük, és gyakran hívtak, hogy nyaraljak náluk. Tolna megyében, Értény községben laktak, több ízben megfordultam ott. Ezen nyaralások során mindennap ültem lovon, segítettem összegyűjteni a kénéket, éltem a falusiak életét. Szerettem ott lenni. Szóval nem a faluval volt bajom, inkább az okozott csalódást, hogy ígéretet kaptam arra, hogy Pécssett maradhatok, aztán mégsem így lett.

Milyen élményeket adtak ezek az évek?

Porrogszentkirályon teljesen egyedül éltem egy nagy orvosi lakásban. A szemben lévő házba jártam ebédelni, aztán meghívtak öregasszonyok, betegek, üljön le, doktor úr, igyon egy kis vörösbort, egyen egy kis kolbászt friss kenyérral... Kitanultam, kinek mi a ragadványneve, tudtam, hogy ezt az embert, Vörösporcsának hívják, azt meg Békucs Ferinek, és ez tekintélyt, népszerűséget adott. Hozzám is jö-

hetett bárki, bármilyen problémával. Volt, aki elvágta a kezét, de semmiképp nem akart kórházba menni, ezért összevarrtam, és lekötöttem neki. Ki kellett szednem valakinek a szeméből egy idegentestet, este, a traktor fényénél, az országúton. Egy huszonöt éves orvosnak ezek fantasztikus élmények. Önállóan kellett lennem, mindenféle bajt orvosolnom kellett. Sokat adott ez, nagyon sokat.

Mivel lehetett bejárni a falvakat?

Busszal főleg. Néha értem jöttek. Például a tanácsitkár átjött értem oldalkocsis motorral, mert a környéken mindennap kezeltem egy öreg bácsit. Mentünk Csurgónagymarton felé, amikor a tanácsitkár egészen vadul beelőzött valakit, majd kipottyantam az oldalkocsiból, nem is értettem, honnan a bátorság. Mondom neki: „Laci, máskor ne előzzön ilyen hevesen”, mire ő: „Jaj, doktor úr, nem tudtam mit csinálni, rossz a fékem.”

Lehetett ennek az időszaknak valami bája.

Akárha egy cseh film lenne.

Szép volt ez az időszak, és a falusi felnőtt körzeti munka sok gyakorlati tapasztalattal, magabiztosságot adott. Soha, semmiért nem cserélném el!

Aztán mégiscsak Pécsre került a gyermekklinikára.

Két év után előbb egy fél évre Komlóra kerültem, aztán valóban mehettem Pécsre általános gyermekgyógyásznak. Neonatológus lettem. Ezzel kapcsolatban 1972-ben voltam egy svájci tanulmányúton, amikor visszajöttem a gyermek belgyógyászati osztály vezetőjeként folytattam. Ott kezeltük a cukorbeteg vagy az égési sérült gyerekek mellett a leukémiás gyerekeket is.

Milyen sikerrel?

Eleinte kevés sikerrel. Leggyakrabban két hónap alatt meghaltak. A szolid tumort akkoriban sebészek kezelték. Gyógyszerek nem voltak, megjelent ugyan a kemoterápia, de kezdetben az sem jelentett áttörést.

Mesélik, akkoriban a leukémiával küzdő és a tumoros gyerekek kezelésétől... hogyan mondjam finoman... húzódoztak az orvosok.

Hát persze, mert a leukémiás vagy a tumoros gyerekek kezelése nem sok sikerrel kecsegtetett. Sőt. Volt orvos, aki ki is mondta: nincs mit tenni, ezek a gyerekek így is, úgy is meghalnak. Én viszont ezt nem akartam elfogadni. Szerencsére a kezembe került egy amerikai kiadású könyv, ami megváltoztatta az életemet. Egy nagyon haladó módon gondolkodó japán onkológus, Wataru Sutow írta, és az volt a címe, hogy *Clinical Pediatric Oncology*. A könyvtárból sikerült megszereznem, nagyon

klassz munka volt. Elmentem a könyvtár vezetőjéhez, és megkértem, engedje meg, hogy ezt a könyvet lefénymásoltassam, mert nekünk ez a Bibliánk lehetne. Mindez persze teljesen törvényellenes volt, de engedélyezte. Egy szocialista brigád lefénymásolta, még be is kötötte, a mai napig nagy becsben tartjuk. Fantasztikus dolgok voltak benne! Talán ez a könyv adta a legnagyobb lökést ahhoz, hogy 1977-től létrejött egy külön onkológiai osztály a daganatos betegeinknek.

Hatalmas lépés lehetett ez.

Igen, de a működése apránként alakult ki. Eleinte szinte az összes beteget elvesztettük, ráadásul még a kollégák is azt mondták, nincs olyan, hogy onkológia. Nem értették, mit akarunk. Látták a kiváló sebészekkel közösen tett erőfeszítéseinket, mégis gyakran mondták, hogy hagyjuk a csudába, nem éri meg. Akkoriban nem is volt külön onkológus szakvizsga, hosszú éveket kellett küzdeni azért is. A gyerekkórház kezdetben nem akarta átadni a betegeket, azt mondták, hogy ők megoperálják, ennyit lehet szerintük tenni. A radiológia is csak akkor szólt, hogy elkezdett sugározni egy gyereket, amikor már metasztázisa, áttéte volt, aztán tessék, csináljunk vele valamit... Tartottunk a klinikai onkológia kezdeteiről előadást itt, a pécsi egyetemen, amely után egy tekintélyes orvoskollégám négy szemközt azt kérdezte: „Miért mérgezik a gyerekeket? Inkább alapkutatásokra kellene költeni a pénzt.” A kollégák talán a nyolcvanas évek végén kezdtek egy kicsit lelkesedni.

Beért a munka?

Tény, hogy az első időkben a kicsi sikerekért is nagyon meg kellett küzdenünk. Akkoriban tíz leukémiás betegből megmaradt egy-kettő, de az arány lassan javulni kezdett. Amikor például kitanultam a Wilms-tumort, a gyermekkori vesedaganatban szenvedő gyerekek onnantól kezdve meggyógyultak. Talán ez volt egy igazán nagy lépés a gyermekonkológia területén. Kidolgoztuk, leírtuk a protokollt. Összehívtuk azokat, akik ezzel foglalkoztak. Nem melleleg: amikor 1972-ben Svájcban voltam, a lausanne-i klinikán sem volt még onkológia. Sőt, nálunk hamarabb volt onkológia, mint Angliában.

1971 óta már létezett a Magyar Gyermekonkológiai Hálózat. Azonnal felvették a kapcsolatot?

Az ő létezésük is azt igazolta, hogy voltak, akik szerettek volna előrelépni ezen a területen, és hittek abban, hogy ez lehetséges. Az alapító, dr. Schuler Dezső professzor Franciaországból hozta a tudást. Én magam 1977-ben csatlakoztam ehhez a csoporthoz. A Magyar Gyermekonkológiai Hálózat 1971-ben azért jött létre, hogy összefogja a rákos gyermekeket gyógyító orvosokat és intézményeket. Schuler professzor, Révész Tamás, Kardos Gabi, Horváth Ági, Koós Rozika, Rényi Imre, az

öreg Romhányi, Somló Pali, Zimonyi Ilona, kialakult egy csapat, évente egyszer összeültünk, kicseréltük a tapasztalatokat, sokat leveleztünk. Mindenki minket irigyelt. Lehet, hogy nem voltunk mindannyian puszipajtásai a másoknak, de az összes orvos elfogadhatóan jóban volt a többiekkel. Mindenki mindenkinek mindig segített. Nem tudtam olyat kérni, hogy ne segítettek volna. És az egyetemen is mindig találtam egy olyan fiatal lelkest, aki segített. Sok tekintetben a pécsi centrumban mindenki egyidős és új volt. Az előrejutás azonban ennek ellenére lassan ment, ahogy mondtam, lépésről lépésre. A nyolcvanas évektől lettek protokollok, megalakultak a centrumok, amelyekben az említett protokollok szerint gyógyítottunk. A folyamat részeként jött létre a miénk és a Dél-dunántúli Gyermekonkológiai Centrum is.

Meséljen egy kicsit ezekről az apró lépésekről!

A lényeg az volt, hogy a centrumokban azonos protokollok szerint gyógyítottunk. Persze minden centrum a lehetőségei szerint más volt picit. Mi megváltoztattuk a gyógyítás rendszerét: bejárhattak a szülők. Sokan azt gondolták az orvoskollégák közül, hogy micsoda dolog, hogy a szülők bejárhatnak, hiszen biztosan zavarják a gyógyítást! Hát még, amikor megengedtük a gyerekeknek, hogy napközben ne pizsamában legyenek, öltözzenek valami otthonos ruhába, és játszának... Még az is megesett, hogy a folyosón fociztak. Kialakítottunk egy játszósarkot, igyekeztünk, hogy otthonosan érezzék magukat. Különben a gyerekek nagyon jó megfigyelők, megérzik, ha odafigyelnek rájuk, de azt is tudják, hogy kitől várhatják a legtöbbet. Látják például, hogy a viziten ki megy legelő. Egyszer az egyik gyerek megkérdezte valamelyik orvostól, hogy mikor mehet haza, a kolléga nem tudott pontos választ adni, mire a gyerek azt mondta neki. „Mindegy, majd jön az indiánvezér, ő megmondja!” A szememben én voltam az indiánvezér, mert a viziten én mentem elől.

Talán az egyéb területeken dolgozó kollégák irigyelték is a gyermekonkológusok közösségét, módszereit, sikereit...

A sikereimre soha, senki nem volt féltékeny, mert örültek, hogy itt van egy megszállott, aki elvégzi azt a munkát, amit senki sem szeretne elvégezni. Ami a korai közhiedelem szerint a biztos bukást jelentette. Volt, aki halványan azt mondta, hogy „szent”. Persze idézőjelben... Egyébként egészen más egy gyerekgyógyász, mint egy felnőtt. A gyerek teljesen más világ. Fejlődik, növekszik, azaz minden nap más. Nekünk ezért kell progresszívnek lennünk. A gyerek különleges lény. Tükrözi az egész felnőttgyógyászatot. A gyerekgyógyászok szeretik a betegeiket, a felnőttgyógyászok nem szükségszerűen. Nekem minden reggel öröm volt bemenni a munkahelyemre. A gyerekek mindig tündérik, a felnőttekről ez nem mindig mondható

el. Nagy hálával tartozom a sorsnak, mert amikor bemegyek a gyerekek közé, engem ők szoktak szeretni. Ismertem olyan orvost, aki megszólalt, és a gyerek elkezdett sírni. Sajnálom az ilyen kollégát, nem tehet róla, talán a hangszíne, a dinamikája...

Csak hogy a gyerek mellett ott van a szülő, aki ugyancsak segítség-re szorul. Főként lelki támogatásra.

Bevallom, a szülők voltak legjobban elhanyagolva, mert bár igyekeztünk velük sokat beszélgetni, de nem mindig volt időnk. Schuler professzor már évtizedekkel korábban szorgalmazta, hogy őszintén beszéljünk velük. Nem lehet a szülőt becsapni. Sőt, lehetőleg egyszerre kell a szülővel és a gyerekekkel beszélni, mert ha nem így történik, akkor a gyerek azt hiszi, valamit elhallgatunk előle. De az sem jó, ha a szülő a gyerek előtt omlik össze. Olyan is történt, hogy a gyerek vigasztalta a nagymamáját. Ez mindenkit megvisel.

Az orvost is?

Igen, az orvost is. Ha viszont megviseli, de nem tudja leplezni, vagy nem képes az információkat úgy átadni, hogy ne legyen még rosszabb a helyzet, akkor az is rossz. Valamint az is igaz, hogy a felnőttek számára akármit mond az orvos, az, abban a helyzetben nem tud jó lenni, akkor azt ott úgy kell elkönyvelni. Azt szoktam mondani, hogy a munkahely nem szeretetotthon, ami nem azt jelenti, hogy az ember undok lehet, de azt igen, hogy az energiák végesek.

Miért nem lehet a gyermekonkológia eredményeit, progressivitását a felnőtt onkológiába átvinni?

Mert az onkológia egy külön tudomány. Mi a daganatos gyerek minden betegségét menedzseljük, mert a gyerek egy egész. Azon kívül a felnőtteknél szervek szerint vizsgálják a daganatot, mi magát a daganatot vizsgáljuk. Most már nagy szó, hogy van tumorboard vagy onkoteam.

Milyen érzés volt kiszállni a mindennapok pörgéséből?

Ez lassan, fokozatosan történt meg, azon kívül megnyugtató számomra, hogy ilyen kitűnő tanítványom és utódom lehet, mint dr. Ottóffy Gábor, aki megszállottan szereti és csinálja a gyermekonkológiai munkát. És ez kell ehhez. Kezdetben az volt a munkatársunk, akit arra vetett a sors, ma már munkatársaknak is jó embereket találtunk. Sikerült kialakítani egy csapatot, 2007-ben elmentem félállásba, és azt mondtam a többieknek, hogy amennyiben félállásban lehetek, akkor az én állásom felére felvehetünk egy fiatalot. Egy darabig még jártam a megbeszélésekre, de egyre kevesebbet. Ma már nemigen. Megtisztelő, ha megkérdezik, de mind kevesebbet keresnek, és ez így van jól.

Maradt tehát szabadidő jócskán. Mire használja?

Az unokáimmal foglalkozom. Néha bánt a lelkiismeret, hogy nem tudom követni az irodalmat. Viszont elkezdtem festeni, de persze csak hobbiként, mert én nem tudok a művészetten keresztül átadni magamból semmit. De tartottam a modern művészetről előadást a szabadegyetemen. Örömet ad, szórakoztat. Már az osztály falán is Kandinszkij, Klee, Miró másolatok lógtak. Úgy gondoltam, nem árt a gyerekeknek, ha ilyet lát, ezek a művek könnyen közel kerülnek a lelkéhez, mert egyszerűek, játékosak, szépek. Tagja vagyok a Medgyessy Ferenc Művészeti Műhelynek. Az egyetemen kapunk egy szobát, egymást javítgatjuk, segítjük. Nem akarok művész lenni, csak a saját örömömre csinálom. Ha piszkos is a festés, halkabb, mint a zongora. Ezen kívül hetente háromszor teniszezem. Volt olyan amatőr csapat, amelyikben játszhattam volna, de csak délután tudtak pályát bérelni, én pedig akkor sohasem tudtam elszabadulni. Most lehetőségem lett erre is.

NÉVJEGY

Kajtár Pál

Sokgyermekes értelmiségi család ötödik gyermekeként született 1943-ban Kaposváron. Iskoláit is ott végezte. 1961-ben felvételt nyert a Pécsi Orvostudományi Egyetemre. 1967-ben szerezte meg a diplomát. Bár gyermekorvosnak készült, a központi álláseosztás révén a Kaposvári Megyei Kórház belgyógyászatára került, és csak két év után sikerült eredeti terveinek megfelelően, a Pécsi Gyermecklinikán állást kapnia. Belgyógyászati képzése alatt, összességében hat hónapig az alapellátásban is dolgozott, falusi körzetben, helyettesként. 1969 októberétől a mai napig is a PTE ÁOK Gyermecklinikáján dolgozik, 2008 májusától emeritus professzorként. 1972-ben szerzett csecsemő- és gyermekgyógyászati szakképesítést. 1973–74 során egy évet tanulmányi ösztöndíjasként Lausanne-ban töltött tanársegédként. 1975-ben a Gyermecklinika általános belgyógyászati osztályának vezetésére kapott megbízást, 1977-től az osztály onkohaematológiai részleggé alakult és az Országos Gyermekonkológiai Hálózat egyik alközpontjaként működött, illetve jelenleg is Dél-Dunántúl Regionális Gyermekhematológiai és Gyermekonkológiai Központja. Szakmai tevékenységét, gyógyító, oktató és kutatási munkáját elsősorban ezen a szakterületen végezte. 1991-ben az orvostudomány kandidátusa lett, 1998-ban habilitált, majd 2000-ben egyetemi tanárrá nevezték ki. Az Országos Gyermekonkológiai Munkacsoportban is tevékenyen részt vett, 1998 és 2006 között, dr. Schuler Dezső professzor utódjaként, a nagyszerű szakmai közösség elnöke is lehetett. Módja volt kiterjedt nemzetközi kapcsolatokban is tevékenykedni a gyermekonkológia területén. Nyugdíjba vonulása óta is dolgozik a klinikán, konzultációkban, oktatásban vesz részt. A felszabadult idejét a családja tölti ki. Felesége orvos, gyógyszer-tanász, a PTE Egészségtudományi Karának nyugalmazott főiskolai docense. Két gyermekük van, dr. Kajtár Pál lánya jogász, fia, menyé orvos. Két unokája van, és feleségével igyekeznek sok időt tölteni velük. Szabadidejében teniszezik, fest, a zenét olykor csak élvezzi, máskor a zongorához ülve játsza is.

